

ת"פ (נתניה) 47204-07-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 47204-07-23 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות

נגד

הנאשם: פלוני

בשם המאשימה:

בשם הנאשם: עו"ד אלון פורת

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום: תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. כעולה מהכרעת הדין ומכתב האישום, גב' פלונית ומר פלוני נגר גרושים זה מזה והורים לשלושה ילדים (להלן: הילדים). המתלוננת גב' ס' נ' היא אמו של פלוני, ואילו הנאשם הוא אחיה של פלונית. ביום 6.8.22 בשעה 21:07 לערך השיבה המתלוננת את הילדים (נכדיה) לאמם פלונית, אשר שהתה באותה העת בבית אחיה - הנאשם, ברחוב XXXX00 בXXXX. המתלוננת הגיעה למקום עם הילדים, ופלונית והנאשם יצאו לעברה כדי לקבלם. הילדים שבו עם פלונית בכיוון הבית, ואילו הנאשם ניגש בכיוון מכוניתה של המתלוננת, פתח את דלת הנהג, ואמר למתלוננת: "את תקפת את אחותי י'?". המתלוננת השיבה בשלילה. אז החל הנאשם לחבוט בפניה מספר פעמים באגרופיו, עד שהצליחה להדפו בבעיטה ונמלטה מהרכב לצדו השני של הכביש. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בדמות המטומות בשפתיים ונפיחות בפנים, והיא פונתה מהמקום באמבולנס לקבלת טיפול רפואי.

2. טיעוני הצדדים לעונש נשמעו בשתי פעימות, ביום 24.9.24 ביום 19.11.24. בתום הדיון הראשון הופנה הנאשם לקבלת חו"ד מאת הממונה על עבודות שירות, אשר מצא אותו מתאים לביצוע עבודת

שירות במגבלות.

ב"כ המאשימה פירטה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, וביקשה לייחס חומרה יתרה לפער הגילים בין התוקף לקורבנו, ולנסיבות ביצוע העבירה - בנוכחות נכדיה של המתלוננת. היא הפנתה לפסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 10-18 חודשי מאסר בפועל. בגזירת העונש בתוך המתחם עתרה להתחשב בהרשעותיו הקודמות של הנאשם, אם כי מרביתן רחוקות בזמן והתיישנו, ובכך שהנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו, והביא את המתלוננת לדוכן העדים. סופו של דבר ביקשה לגזור את עונשו בתחתית המתחם, ל-10 חודשי מאסר בפועל, בתוספת מאסר על-תנאי, קנס, פיצויים למתלוננת והתחייבות כספית.

3. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בכך שמעשה האלימות לא היה מתוכנן, וטען כי בוצע מאחר שסבר כי המתלוננת הייתה אחותו הקטינה, אשר סובלת ממוגבלות שכלית-התפתחותית. הוא ביקש לייחס משקל מופחת לחבלות שנגרמו למתלוננת, מאחר שהתיעוד הרפואי מלמד אך על נפיחות בשפתיים. כן טען למגמתיות בתלונתה של המתלוננת, על רקע איבה שקיימת בין משפחתה למשפחתו של הנאשם. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה, ניתח את פסקי הדין שהגישה המאשימה, וביקש לקבוע את מתחם העונש בין מאסר על-תנאי ושל"צ לבין מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות. הוא סקר את נסיבותיו של הנאשם: נשוי, אב לשניים, עובד בפחחות רכב בעבודה פיזית מזה כ-13 שנים, מפרנס יחיד. עובר לאירוע הוכר הנאשם כנכה בשיעור 19%. בחודש פברואר 2024 היה מעורב בתאונה במסגרתה שבר את מפרק הכתף ו-4 צלעות, וכתוצאה מכך הוכר כנכה רפואית בשיעור 100% ובהמשך בשיעור 60%, ובדרגת אי כושר השתכרות בשיעור 100% (בשלב זה בתוקף עד סוף חודש נובמבר 2024 - ענ/2-ענ/5). כתוצאה מהתאונה הורע מצבו הכלכלי של הנאשם, אשר נתון ביתרת חובה בבנק, ומכלכל את משפחתו מגמלת נכות בלבד (ענ/6). הרשעותיו הקודמות של הנאשם התיישנו ואינן רלוונטיות לעניינו. כן ביקש להתייחס לחלוף הזמן - כתב האישום הוגש כשנה לאחר האירוע, ומאז חלפה למעלה משנה נוספת. ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט להתחשב במצבם הקשה של הכלואים מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", וביקש להסתייע במכתבו של השר לביטחון לאומי מיום 17.9.24 (ענ/1). סופו של דיון עתר לאמץ את עמדתה של המאשימה, ולגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם. הנאשם הסתפק בדברי בא כוחו, והוסיף כי הוא מכבד את החלטת בית המשפט.

דיון

4. מתוך ע"פ 4143/18 פרוק גית נ' מדינת ישראל (10.10.18) פסקה 8:

"עבירות האלימות הן מהחמורות שבעבירות, פגיעתן קשה, והן מערערות את בטחונם האישי של אזרחי המדינה ותושביה. עמד על כך בית משפט זה בקובעו: "יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי כי

ידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשתית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג וברז" (ע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (18.7.2012)).

5. שיקולים לקולה בקביעת מתחם העונש ההולם: צודק ב"כ הנאשם בטענתו כי עבירת האלימות שביצע הנאשם לא הייתה מתוכננת מראש. הנאשם פעל לבדו, בידיים חשופות, ללא שימוש בכלי משחית. הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת אינו רב.

שיקולים לחומרה: (-) הנאשם תקף את המתלוננת בברוטליות על לא עוול בכפה. הטענה כי עשה זאת בהמשך לפגיעה מוקדמת של המתלוננת באחותו הצעירה, לא הוכחה במשפט (להבדיל מהעובדה שכך אמר למתלוננת), ולבטח לא תשמש כעילה להקלה בעונשו. אזכיר כי הנאשם הכחיש שאפילו פגש במתלוננת, וכפר מכל וכל בטענה שתקף אותה.

(-) יחסי הכוחות בין הנאשם והמתלוננת מלמדים לא רק על הבדלי מגדר, אלא על פער גילים משמעותי. עסקין בגבר צעיר וחסון, בן כ-37 במועד האירוע, שהפליא מכותיו באישה בת כ-54. גבר המרים ידו על אישה, ובכך מפעיל את כוחו הפיזי העודף על קורבן חלש ממנו פיזית, ראוי ליד קשה, אשר תבטא, בין השאר, את סלידתה של החברה מעבירות אלה, ותשמש גורם מרתיע. מקל וחומר כשמדובר בפער גילים כה משמעותי בין התוקף לקורבנו, וכדברי המתלוננת בעדותה: "אני יכולה להיות אמא של יוסי מבחינת הגיל" (פר' עמ' 11 ש' 31-32).

(-) כאמור, הנזק הפיזי שהסב הנאשם למתלוננת אינו מצוי ברף חומרה גבוה. פוטנציאל הנזק, מנגד, גבוה ביותר. הנאשם הלם באגרופיו בפניה של המתלוננת מספר פעמים, בעודה יושבת במכוניתה, עד שזו הצליחה לצאת מהרכב ולהימלט מפניו. ראש האדם הוא אבר רגיש ביותר, ומהלומות ישירות בפנים עלולות היו להסב למתלוננת נזקים קשים ובלתי הפיכים.

(-) הנאשם גרם למתלוננת לסבל נפשי, והסב ככל הנראה טראומה לנכדיה הצעירים, אשר נאלצו לחזות בסבתם האהובה כשהיא מותקפת ונחבלת. המתלוננת העידה בכאב כיצד הופתעה מהתקיפה, בפרט על רקע מערכת היחסים הטובה ששררה קודם לכן בינה לבין הנאשם, קשר שטיבו אושר אף בידי הנאשם בעדותו (פסקה 8 להכרעת הדין). היא סיפרה בעצב כיצד נכדתה בת השש "באה ותופסת את הדוד שלה, ואומרת לו 'לא מרביצים לסבתא'" (פר' עמ' 19-20). בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת אודות החבלות שנגרמו לה, זולת אלו שבפניה, והשיבה: "חבלות בנפש. להשפיל סבתא לעיני הנכדים שלה, זו ההשפלה הכי גדולה, יותר מהמכות, יותר מהסימנים" (פר' עמ' 20 ש' 18-20).

6. בבחינת מדיניות הענישה עיינתי בפסקי הדין שהגישו ב"כ הצדדים. ב"כ המאשימה הפנתה לשלושה

פסקי דין של הערכאה הדיונית - בית משפט השלום. ב"כ הנאשם הפנה לפסקי דין רלוונטיים יותר. ראו מתוכם רע"פ 3681/19 שבתאי נ' מדינת ישראל (13.6.19); רע"פ 3969/16 רקח נ' מדינת ישראל (18.7.16); ע"פ (מרכז-לוד) 13540-01-18 כהן נ' מדינת ישראל (29.5.18); ע"פ (מרכז-לוד) 42992-03-18 מדינת ישראל נ' ברכה (29.4.19, לא פורסם); ע"פ ג (ירושלים) 23901-11-16 אלפסי נ' מדינת ישראל (27.3.17). אוסיף ואפנה לפסקי הדין שלהלן, בכפוף להבדלים בנסיבות, תוך שאציין כי אף אחד מפסקי הדין שנסקרו (גם אלו שהובאו בידי הח"מ) אינם כוללים מרכיב של תקיפה פיזית של אישה בידי גבר זר:

רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.20). המבקש הורשע על פי הודאתו בתקיפה גורמת חבלה של ממש ואיומים. במהלך נסיעה באוטובוס, תקף את המתלונן שביקש ממנו להנמיך את קולו, בכך שבעט בו, דחף אותו, חנק אותו והיכה בפניו, וכן איים עליו כי "יאנוס" אותו. המתלונן סבל מדימום ונפיחות בפניו, חבלות יבשות ופצע בחלקה הפנימי של השפה. בית משפט השלום קבע מתחם בין עונש מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר. לאור עברו הפלילי המכביד של המבקש, ומנגד תהליך שיקומי שעבר בבית הסוהר, גזר את עונשו ל-7 חודשי מאסר בפועל ויום אחד, הפעיל מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר, כך שנדון לשנת מאסר בפועל ויום אחד. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, העמיד את העונש על 15 חודשי מאסר בפועל, והפעיל מאסרים מותנים במצטבר, כך שסך הכל נדון ל-27 חודשי מאסר בפועל. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

רע"פ 8388/19 עומר שלאעטה נ' מדינת ישראל (18.12.2019): סכסוך בין משתמשים בדרך, אשר במסגרתו תקף המבקש את המתלונן, שעה שאשתו וילדיו מצויים גם הם ברכב. המבקש הכה את הקורבן במכות אגרופ, דחף אותו, הפילו ארצה ובעט בו. הוא הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, נהיגה בזמן פסילה ועבירות תעבורה נלוות. בבית משפט השלום נקבע מתחם עונש בין 12-6 חודשי מאסר בפועל, והמבקש נדון למאסר בפועל למשך 8 חודשים בפועל עליו הצטבר עונש מאסר מותנה שהופעל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, לאחר שנמצא כי העונש "מקל מאד", ובקשת הרשות לערער נדחתה, כשאף בית המשפט העליון מצא לקבוע כי בית משפט השלום הקל עד מאוד עם המבקש.

רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.18): המבקש הורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים ונהיגה בזמן פסילה, לאחר שתקף את המתלונן (עובר בדרך) בשלושה אגרופים בפניו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בגין עבירות האלימות בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, ובגין הנהיגה בפסילה בין מספר חודשי מאסר לשנת מאסר, וגזר את עונשו של המבקש לשמונה חודשי מאסר בפועל בגין עבירות האלימות וארבעה חודשים נוספים במצטבר בגין הנהיגה בזמן פסילה. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם הבקשה לרשות ערעור, ובמילותיו של בית המשפט העליון: "אדרבה - חסד עשה עימו בית משפט השלום אשר גזר עליו עונש מקל ביחס לעבירות שביצע. התופעה המתפשטת כנגד רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל

וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה".

עפ"ג (חיפה) 69615-07-17 גיא נוסקוב נ' מדינת ישראל (19.10.2017): על רקע פיטוריו, תקף המערער את המתלונן אשר עבד עמו באותו מקום עבודה, בכך שהיכה בפניו בידיו ובמכות אגרופ וגרם לו לחבלות מסוג שבר וחתכים בשפתיים. המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 6-18 חודשי מאסר, וגזר על המערער 10 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בערעור הופחת העונש ל-6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, בעיקר על רקע שיהיו משמעותי בהגשת כתב האישום (בזמן הדיון בערעור חלפו שש שנים ממועד ביצוע העבירה) ולנוכח שיקולי שיקום. בצד זאת, בית המשפט המחוזי הבהיר כי מדובר בעבירה חמורה המצדיקה ברגיל השתת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה.

7. בהתחשב בשיקולים שפורטו ובמדיניות הענישה, אני קובע את מתחם העונש בין 4-14 חודשי מאסר בפועל.

8. בגזירת העונש בתוך המתחם ביקשה ב"כ המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם לו עתרה (כזכור, 18-10 חודשי מאסר בפועל), ובכך שגתה. דומה שב"כ המאשימה ביקשה לכוון לעונש ההולם, לשיטתה, את מעשיו של הנאשם, אך טעתה ביישום הדין באשר לאופן קביעת העונש. ראו ע"פ 280/23 מדינת ישראל נ' Abker (18.5.23), פסקה 9:

בבואו של בית המשפט לגזור את עונשו של נאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, עליו לשקול שיקולים שונים לחומרה ולקולה, בהתאם למצוות המחוקק (ראו, בין היתר, בסעיפים 40ג(ב); 40ז-40יא-יב לחוק), כאשר האיזון הנכון ביניהם יביא לגזירת העונש ההולם על הנאשם. לעניין מלאכת איזון זו, הדגשתי כי "כשם שכדי לגזור עונש בקצה העליון של המתחם נדרש הצטברות נסיבות חמורות המקהות את משקלן של הנסיבות המקלות, כדי שייגזר עונש בקצה התחתון של המתחם נדרשות נסיבות מקלות לזכותו של נאשם, הגוברות על הנסיבות החמורות הקיימות [...]". (ע"פ 3244/22 מדינת ישראל נ' ערן, פסקה 17 (20.9.2022); ההדגשה הוספה - י' א').

כפי שנקבע לא אחת, בית המשפט לא ישים עצמו קטגור מן הקטגור, ולא יגזור על נאשם עונש חמור יותר - בתוצאתו הסופית - מן העונש לו עתרה המאשימה. בית המשפט רשאי אמנם להורות כן, אך יפעיל סמכותו זו במקרים חריגים ונדירים, שענייננו אינו נופל בגדרם. מנגד, בית המשפט רשאי - ואף מחויב - לקבוע את התוצאה העונשית על בסיס שיקוליו הוא, ללא תלות בשגיאות שיכול ונפלו מלפני מי מהצדדים. במילים אחרות - כשם שמתחם העונש ההולם הוא משום קביעה נורמטיבית של בית המשפט, כך גם אופן הילוכו של בית המשפט בגזירת העונש בתוך המתחם, ובלבד שתוצאת גזר הדין לא תהא חמורה יותר מכפי שביקשה המאשימה (בכפוף למקרי קצה חריגים).

9. ב"כ הנאשם ביקש לזקוף לזכותו בעיקר את מצבו הרפואי (מוכר בדרגת אי כושר השתכרות זמנית בשיעור 100% בעקבות תאונה שעבר, במסגרתה שבר את כתפו וארבע מצלעותיו), ואת היותו מפרנס יחיד לרעייתו ושני ילדיו. על רקע זה הדגיש את הקשיים הכלכליים בהם נתון הנאשם. מן העבר האחר, המדובר במי שאין זו הפעם הראשונה בה עמד לדין בגין מעשי עבירה, ואף הספיק לרצות בעבר עונשי מאסר בפועל (פעמיים בעבודות שירות, בגין עבירות רכוש, נהיגה פוחזת והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ופעם אחת במאסר ממש - בגין היעדר מן השירות). בצד זאת, משקלן של ההרשעות הקודמות אינו רב, בהתחשב בחלוף הזמן הניכר מאז נדון הנאשם.

הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום, כפי זכותו כמובן, והדבר לא יביא להחמרה בעונשו. מנגד, לא יוכל ליהנות מההקלה הניתנת לנאשמים המודים במיוחס להם, מקבלים אחריות על מעשיהם, מביעים חרטה, מכים על חטא, נמנעים מהצורך בהבאתם של נפגעי העבירה לדוכן העדים, וכפועל יוצא מכך חוסכים מזמנו של בית המשפט. מובן גם שאין המדובר בנאשם שעבר הליך טיפולי וזכאי להתחשבות מיוחדת בשל כך.

כזכור, המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם מרכיבים עונשיים כספיים: קנס, פיצויים למתלוננת והתחייבות. דומה שאין חולק על כך שעל הנאשם לפצות את נפגעת העבירה בגין הסבל שהסב לה. בצד זאת, המדובר בפיצוי ראשוני בלבד, כמעין "עזרה ראשונה" שלא נועדה להוות שיפוי מלא לפגיעות שנגרמו לה. מבלי להשיא עצה או להביע עמדה, עומדת למתלוננת האפשרות לתבוע את הנאשם בהליך אזרחי. מנגד, בהתחשב במכלול העונשים שיוטלו על הנאשם, במצבו הכלכלי ובכך שאין המדובר בעבירה שנועדה להשיא לו רווח כספי, אינני רואה לחייבו במרכיבים כספיים נוספים.

10. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בסניף "המשקם" בנתניה, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 11.11.24. הנאשם יתייצב ביום 29.12.24 בשעה 8:00 במשרדי הממונה.

הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג וברית.

ב. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה בעלת יסוד של אלימות פיזית או מילולית.

ג. פיצויים בסך 5,000 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.1.25 ובכל 10 בחודש

שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000; (-) במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' כסלו תשפ"ה, 10 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לממונה על עבודות שירות.